

Milan Koch

Prostřelená slza /1969/

Zamazat rýhy na dlaních
Ořezat stíny na větvích
A najít odpověď
odpověď na poslední otázku
v kalužích lesních cest

LARRA de BOHEMIA
1969

Odjíždím s nadějí na uštknutí bez návratu

Odjíždím se svým bezkyslíkatým přítelem asketou a jeho bílou dogou pod akordem na vyhmataném pražci vesmírem vykládané kytary zavěšené křížem přes korálové útesy ještěřích ramen s neukázněným malířem jehož choulostivý štětec zkroucený v prostoru sedřené dlaně je zanesen spoustou vrásek s hemostypickým účinkem s plachtovím obleků citlivých na jakýkoliv závan větru s prázdnou lahví od mléka s džinistickou naukou zašitou mezi chlupatými prsty levé nohy s hliněným Buddhou kolem krku s černou náplní do bílého pera s podáním ruky a jejím řetězením se zamaštěnými listy Bible s rezavými konzervami firmy Misanthrop s ilustrací k černému románu od zoufalého anonyma s dlouholetou flekatou dýmku nadiru ve které se připravuji zažehnout některé vlhké minuty večerů s koženými tkaničkami na kterých hodlám pověsit budoucnost vzdálenou rytmu tajemných austrálií s květem bezu s oknem na loučení s dopisem vidoucího s obinadlem na rány způsobené meditační formulkou matného lamaismu – om mani padme hum s klíčem do táhlých ocelových dveří zakotvených v pokrývkách klímajících atolů s těžkými okovanými teniskami na to co nás čeká a co nás mine s okousaným mýdlem na oblohu

Odjíždím pozadu a mobilizuji všechny své mlhotavé myšlenky k jednomu z největších úderů – slepcům světla

Odjíždím jihovýchod
vzhůru
k ozonovému nebi
k tvrdé zemi
běsnému potoku a jeho dolomitu

Odjíždím žalovat krystalické břidlici
plivat dolů na děravé papíry
křivit hubu spolu s magickou mocí šťovíku
rvát poškrábaným zápěstím od deprese zvětralé vápence s kompasem ukazujícím do aplinskohimalájského vrásnění
pro pár kořínků rostliny HLAD

Odjíždím hledat Tvůj cop Juro Jánošíku z Tarchové a tvých jedenácte dobrých chlapců

Odjíždím zažehnout elegické ohně pro nové šilence NEKLIDU

Odjíždím přisát své kolonádové rty k drsné kůře smrku
řvát do světem otráveného větru na rozervané skále své jeremiády
tak aby liška se svou vzteklinou zdrhla před slzou z balvanu

Odjíždím se plazit k Tvým severojižním a západovýchodním svahům
Jene Havlaso
půjdu navštívit Tvou čtvrtou dimenzi

tam budu čekat na Tebe se svojí šílenou láskou k poezii
 Odjíždím Jeane Jacquesi a miluji Tvé dlouhé prsty
 Odjíždím se svou poblitou bradou a jejími stroupky sakrujíc na utržený
 knoflík odstředivé větrovky s medvědí límcem
 Odjíždím klipovat na slizké zdi jeskyň a klimatizovat špinavej lidskej
 zadek
 Odjíždím s největšími výkyvy své činže na zemi
 zde na podlaze
 v prvním poschodí
 u dveří
 s promáčklou tváří
 s omáčkou za tři koruny
 Odjíždím dosahujíc na dno
 Jezusekriste Nazaretský
 neobracím se k Tobě zády
 Ty to víš
 Ty to víš že Bůh je mrtev pro nás neodvratně
 Odjíždím Karle Marxi a vidím jak ve snu Tvé prorocky šedivé vousy
 a myslím na to jak jsi dokázal že největší krize prodělávají
 právě idealisté když se materiál zmocní jejich ideálů
 Karle Marxi
 odjíždím z tvé politické ekonomie do dalekých zítřků vysoko
 přes koleje
 přes mosty
 přes republiku
 s falešnou jízdenkou v dece
 s věnovaným dokladem v němž se hovoří o člověku
 ještě v době kdy neznáme jeho cenu
 Odjíždím a dokážu to bez vašich přesných hodiněk
 i bez vašeho živočišného uhlí
 nasytím se medem divokých včel jen proto abych spatřil kučeravou
 kresbu pryskyřice
 Odjíždím čekat na slunce
 pokleknout před jeho mosazí
 stát se posluchačem srstnatého lesa
 lučištníkem snů
 dramatickým práčetem slova
 Vladimíre Iljiči Lenine
 hromosvody trčí do nebe
 Vítězslave Háلكu odjíždím do Tvých večerních písní
 Nespatriím největší hlavy Tvé generace
 Allene
 ale ty nejmenší tam dole
 ze shora
 Odjíždím a je to závět či fragment
 Opět přehazuji výhybku
 Sbohem město
 Odjíždím směr Mystagog

MYSTAGOG

Počkám na jeřabiny

Hora moje matka

Má lásko bílých růží zahrado
přes černé fialy se navracím

levý já zatracený syn Helén
samuraj slunce tak zádumný
Má lásko
je ráno
přijmi svého zbloudilého syna
má jediná matko horo milovaná

ze zavržených proroků šílená
z básníků světců hysterická
Má lásko
je ráno
dovol zapomenout neposlušnému
lyričná struno horkému tuláku

na vládu ukřížovaných cest
na vládu zamřížovaných oken
Má lásko
je ráno
spolu s tvým zřídlem melodií
na západ východu chci odejít

bez vlády benzínových pump
bez vlády zahalených zrcadel
Má lásko
je ráno
a rosa padá do náruče květů
přijmi bratra hvězdných světů

levý já zatracený syn Helén
samuraj slunce tak zádumný
Má lásko
je ráno
přes černé fialy se navracím
ve čtvrtém rozměru lásky já a ty

Ve vlahé chatrči

V tu vlahou chatrč
vešel stín můj chladný
by rozmlouval tam potají
se sklepními paprsky rtutě
tak krutě
těsně nad svahem
v clonění horoucích buků
jejichž květnové halucinace
zvonily tak neslyšně
o vlásečnice lásky pupence
o práh mládí tlejícího
mezi kopřivami rozkvetlými rosou
a dýmem sazí žalu

V tu vlahou chatrč
vešel stín můj chladný
dávno ach
dávno
smetiště životů minulých
vábených koukolem
v ohništi ethylenovém
letícími skřeky havrana
v uzavřeném slunci věčnosti
loňským listím
po tuláku jakémsi
zmizevším v oblaku stébel trávy

V tu vlahou chatrč
vešel stín můj chladný
za ty vylomené dveře
k chlorotické lavičce bez hospodáře
po kterém ostal vychýlený nápis:
„Život je trvající sebevražda“
a strakatá prkna plná škvorů
nebo hliněná podlaha
nebo rezavý hřebík
doma
v údolí kovaný
pro oprátku dalším
nečekaným slovům
v rozevřené sípající knize
plné třísek a spárů

Ve vlahé chatrči
já nahmatat jsem skrýš
barevnou skrýš
pro utržené srdce
a zvadlé růže

Moje modla

Stál jsem v kotoučích tabákového dýmu na břehu Černého Váhu
a pozoroval se zatajeným dechem plynoucí vody

Modlil jsem se k vodě a pozoroval vodu – vodu Černého Váhu jak
se divoce hnala v nekonečných atomech jak se vypařovala
a ve vlhkém vzduchu odrážela zástupy žíznících shromážděné
na obzoru v šedivých mračnec přichystaných k bouřnému úderu
jak omílala a obracela v korytě nesčetné čedičové krajiny které
se jí postavily do cesty a jak je s přirozenou silou drtila
v pásek a hlínu nového života

Viděl jsem vodu Černého Váhu jak napínala ke mně své zpěněné rty
a jakoby ve mně skučela vírem tajemných dálek – pojd' pojd' se mnou –
se mnou pojd'

Nepochopitelně jsem se začervenal a smutně pohlédl do hnízda zmijí ve
stráni kam se skláněly smrkové chuchvalce větví

Když se zešerilo rozhlédl jsem se po sobě a nespatriv nic než starou
svini která pokojně spásala žaludy na pasece & neváhal jsem již
strčil jsem do sebe a svrhl své Já do peřejí řeky

Sebevrahova vize

/monolog znechucení/

Z tepny Černého kamene vyrazil potok šedivé krve
Obrovské tlamy bagrů trhaly srdeční komoru Velké Fatry
Plíce Královy studny nesčíslnými davy dělníků křičely a chtěly dýchat
Žaludeční křeče následek vředu civilizace pevně stahují smyčku kolem lesů vod a strání
Nosnice vysokého napětí trčí v krajině a výsměšně ukazují k nebi své pyšné tupé nosy
A v okně rámu rekreačního střediska visí člověk s kolem tramvaje na krku

Moje vysoká divoká travnatá láska

Naroubovaná seance
vycuchaných hořců
kymácí blouznivým rozevřeným pohledem
po zjasněném sborovém zpěvu jindá hýkajících hor
a šlehá
po slehlých blikajících stráních
svým štěpařským voskem
zaschlým ve slídě močálu
Indická červeň
padající z oblohy
vykapává rok po roce
scénu za scénou
Klímající chalupy
jejichž bílé ruce odsud nespatriš
možná potají sčesávají brečící vlasy
do nedobytných teskníc
kudrnaté počestnosti
Střízlivé mlčení
zasypaných katakomb
nerozeznáš od rašících stesků
správného směru
přezíravých štěnic
Když dojde na tebe
máš chuť tajně pozřít tento polosvět nadzemních pochyb
ale
než se k tomu dostaneš
zbojníci hlubokých výslechů
přepadnou tvou duši
sváží do kozelce
a pošlou střemhlav
přes krví omočené obočí
nazpět
a ty se jen pořád vracíš
ke své divoké travnaté lásce orostlé výškou
smáčíš se v jejích hlubinách
toužebně trháš
při polibku
z jejích nader kusy masa
ale nikdy je nepozřeš
nikdy je nestráviš
tak jak by sis přál je strávit
neboť zde je věk
který ti vygumuje vše
před očima
dříve než si zvykneš
a stáda krav proti obratníku Raka
zůstanou opuštěná
možná navždycky

Hory vidím

Hory s atomovou hadicí prudce stříkající podél sofistických serpentýn nikde nezačínajících
nikde nekončících své jemné saze

Hory proč a proto

Hory usínající v rovinách s pocitem dřeva kde temné zahrady v bázni zdrcené s vypětím všech
sil narovnat se pokoušejí do průčelí vyzděných otvorů prašných cest

Hory vysvlečené donaha s vlajícím nebezpečným oprávněním roztoužených hloupostí přítlu-
mených meluzín spráskaných oranžových žen které nemohla polapit ani magická křivka
ticha

Hory masa pokaždé šeptající díkůvzdání zamaštěnými jmény nejhorším způsobem který hledá
vzpouru vždy a znova s klidnými povidly ledově klidnými na všedním úděsu unavených
svalovitých úsměvech vbodnutých do zapitého žalu cementu

vzápětí

Hory nad propastí uvnitř kterých se válejí dušené podskutečnosti vypečených závanů vy-
pláchnuté politiky trvale nesvobodné ve svém nepřátelství s podzimními bouřemi
žhavými v nahořklých čarodějných kašnách ve kterých jediná věta zoufalství skáče na
nemanželské dítě penicilinového oka pera strukturálních hýždí psychologů-pedagogů

Hory v potu žalmu chléb svůj pojídati budeš ve vlčí pozici zalknutě k hrobu v nevraživosti
k smrti

Hory hladových záchvatů v sladkém světobolu řekli nač a vysílená tvář nalila sobě do vína jedu

Hory s poselstvím odmítnutým na zprohýbaném večeru pod mrazivými nebesy nesoucí ještě
než přijde jitro vousatá oblaka sněhu ve svých zvětralých dásních noci

Hory vyznačených cest sešlapané význačnými dějinnými obraty na kterých se někteří z nás
pokusili zasítí národní hrdost i vzdor i pili

Hory se zvukem jedových zubů pod kterými utichá hlas bledostí ztýraného zločince který se
naučil technice loupeží rovnou do žaludku z revolveru jehož kohoutek spolu s ukazo-
vákem vytvářely zástupy paragrafů

Hory s cestou po hroznech hněvu

Hory vzdutých bodů těžních věží bez kulečnickových stolů na hranatých sedřených svalech
naftových paží s projíždkou v tříkolce pravomocí označených silou zasněženého taláru
třeba mrtvého dědice se střelbou do týlu kde z nápisu jen pro kata vytéká gumová krev
továrníka krčka

Hory bez politických okresů a rozličných hospodářských poměrů které by na sebe řvaly přes
hladovou zeď neustále nabývající na váze díky policejním mozkům stále větších ubožáků
s vrzajícím uchem záchrany státní moci která vyhasíná při suchých náledích na minist-
erských křeslech jež přidržují v uchlastaných tlamách šišaté masy v nedbalkách

Hory bez lidských sedlin

Hory bez údolí a geologie jeho času příšerně úryvkovitého s prutem na ryby

Hory s rozličnou depresí oběšenců jejichž kůže obrácená naruby pojedla líc košile kde místo
knoflíků visí špatně přiřité zuby optimisticky sešklebené moudrosti

Hory přikryté zvětřalým pláštěm minulosti vytahující z exilu říčivé motory okovů

Hory s modelem nove poezie v jejichž kapalinových brzdách jsou vředy syfilitických pragma-
tik oteklé lícní klouby mocenské elitiky a projití celým světem v hýždích hubené dcery
Nového Babylonu

Hory bez zásahu článkovitého proradu měkkých mlh zastírající provolání vypitých mokřin
olova a cínu nad tekoucí modlitbou střelného prachu

Hory bez ozvěny ale na ozvěnách které ohýbají postrříbřený knír v paprscích skučící náказы o
níž vědí jen zastaralé benzínové pumpy kol domýšlivých dívek a radary na hraničních
čarách

Hory bez půdy jen s natočenými lokny kropicích aut

Hory s postřeleným kancem na vypáleném svahu vysněné dívky na niž dopadl los hanby

Hory zalité grafomanií třpytných léků k ránu sladce nesoucí smyčky starostí vedle docela
 zvláštní ulice kde každý říká všechno bez ucpávek
 Hory lavin nad sivožlutými šetrnými nadcházkami dřevěného uhlí neboze doutnajícího pod
 pilou zrušeného nevolnictví v podvazku Marie Terezie
 Hory a snubní prsteny jeho zálety a její námluvy
 Hory pokryté potravou neuhasitelné žízně neočekávaných napětí za patami zběhů dobrodru-
 hů kteří se vykašlali na přízeň zrzavé hlavy lajtnanta ukrytého s proraženou páteří mezi
 nárazníky muničních vagonů
 Hory odříznuté od potopy od prvního i posledního vítězství a nekonečných novopohyblivých
 porážek zflekatělého dobytka našich i jejich kostkovaných draků
 Hory u vymrzlých řek s otvory pro dokonaleji dýchající žábry těch kteří tak náhle utonuli
 v dějištích slaboproudé šťávy nanesené důvěrnými úsměvy seškraceně ještě za života
 vedle toho narušeného světa pod kolenem davu
 Hory s nekonečným sjezdem po zadnici bez hormonů vědomě dráždících jáství kajících se
 plazů v suterénu únavy
 Hory s obrácenou kartou vítězství
 Hory a její drsná próza
 Hory bez masturbujících se mejdanů kde pro symfonii žalu není vidět nahá dráždící se těla
 mužů i žen i dětí i bohů
 Hory u zmuchlaného města pod sepnutými úžlabinami kalu a slizu
 Hory bez průvodce
 Hory a Goethe u mučednického kůlu
 Hory to není hračka to není cigareta to není jarní vánek to je pořádná vichřice to je bodák
 mezi prsty to je injekční stříkačka naplněná melancholií v žíle sešněrovaných bot
 Hory to je bílá magie potopených sněžnic to je dějství bez ciferníku to je někdy důvěrný přítel
 tvrdých dlaní

Hory		Hory		Hory
hory		hory		Hory
Hory	Hory	Hory	Hory	hory
hory	Hory	hory	Hory	Hory
Hory		Hory		hory
Hory		Hory		Hory

Vaše hory do kterých se nikdy nevrátíte neboť jste nikdy neodešli

Hory		hory		Hory
Hory		hory		Hory
Hory	Kopce	hory	Kopce	Hory
Hory				Hory
Hory				Hory

	Tvoje hory jež ti nepatří			
Hory		Hory		Hory
Hory		Hory		Hory

	Mé hory nejsou nalezeny			
Hory		Hory		Hory
	Kdy spatřím konečně ty nedozírné vrchny?			

Běž a obejmi ji

Vydal ses konečně na cestu
starý brachu
tvůj pohled je upřen do nekonečna
mdlý pohled
pohled který neprohlédl
se stal doupětem v němž se usídlilo samo peklo

Chlorid rozleptal na tvé tváři
ještě nedávno viditelné rysy tvé touhy
tvé ruce se chvějí
chvějí po objetí

Stojíš sám v tom větru jak ohledavač mrtvol nad postelí
a hledíš na její klín
na klín nekonečné měkkosti a mrazivé hedvábnosti

A ona váží tvé dopisy
rty její jsou bez krve
ledové rty
rty upřímného stisku smrti

Její podstatné slzy
slzy které jí patří jsou bez soli
slzy které vše smyjí

Vydal ses konečně na cestu
starý brachu
běž
a obejmi ji!

Pampelišková gátha

Zpíváme o dobrém duchu, který se jmenuje Láska
a o dobrém duchu, který toho ducha probouzí.
Zpíváme o zeleni stromů, o plaché lesní zvěři
a o prvních nesmělých krocích mileneckých dvojic,
které pečují jen o svou lásku jež nás probouzí.
Zpíváme o děsných ideálech, které se jmenují Mír a Svoboda,
a o květu pampelišky, který jaro ze snu probouzí.
Zpíváme o světle, které vychází nad nekonečné žluté roviny Kytína,
a o velké světelné kouli, která tuto barvu probouzí.
Zpíváme o slunci, které se zrcadlí na modrých ošoupaných nohavicích,
a o věčném koloběhu citu v němž se vesmír probouzí.
Zpíváme v dobrém duchu, který se jmenuje láska,
a o květu pampelišky, který tohoto ducha probouzí.
Kde kvetou pampelišky, tam kvete i láska, má milá,
oděj se sukénkou z lupení a tanči před svým chlapcem –
chci sníti s pohledem upřeným do jeho panických zřítelnic
a obdivovati se krouživým pohybům tvých kyčlí
v záři plamenů zažehnutých z lásky.
Podlehni, můj milý, vábení,
nasad' si bláznivej věnec z travin – roztoč se se svou dívkou –
chci se zahřát u vašich ohňů zažehnutých z lásky,
promiluj celé dny a noci, dokud kvete pampeliška
– až odkvete pampeliška,
odkvete i láska.
A chmýří s sebou vezme vítr a s ním zmizí i dobrý duch,
o kterém zpíváme a který se jmenuje Láska.
Yipíí.

Sen o mramorované zemi

Údolí řeky

kde vody klidně plynou
tiché mrtvé vody

A jediný dlouhý zenový pohled vzhůru

k tmavé obloze
k orchidejím slunce
k oszlému hřebenu pod hnědopruhovanou oblohou
k černočerným zábleskům
pod nimiž den
den který nevzešel

Osmiúhelníkové trhance skal

kráší mysterium
kol vyzáblého pískovce

Ustupující větve zrcadel

konají své rytmické destrukce
v ultrafialovém větru

Náhon okrášlený

pozadím vyleštěného mlýnu
zaútočil kdysi dávno na duši majitele
který zmizel neznámo kam

Kostra jelena vyhaslá v stylizovaném mraveništi

dodává této krajině váhavý nádech
hydrobiologických útoků
bytostí sejmutých z jednoho

z dřevorytů Albrechta Dürera

A vedle ní už jen strhaný pohled dolů sítnicí levého oka

k urozenému tušení o šlachovitých šmouhách lidstva
ke šlápnutí vedle
k otazníku čar
k ruce do nebe
k nevědomí

Odtud pak ani sto obrátů nedovede

náš morušovaný mozek zpět k zátokám času
již více
neb tyto břehy nás opustily
v samotném signálu
teď čekají
až my vybijem sebe

Obsah

Odjíždím s nadějí na uštknutí bez návratu	1
Hora moje matka.....	3
Ve vlahé chatrči.....	4
Moje modla.....	5
Sebevrahova vize.....	6
Moje vysoká divoká travnatá láska	7
Hory vidím	8
Běž a obejmi ji.....	10
Pampelišková gátha.....	11
Sen o mramorované zemi	12

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016